

teoretisk Betragtning, knytter der sig til den kollegiale Styrelseform andre Vanskeligheder, som det ikke er vanskeligt at faa Øje paa, blandt andet den, at den kollegiale Styrelseform rent praktisk set frembyder en ny Vidtløftighed, en Vidtløftighed i Forretningsgangen indenfor Generaldirektionen, idet hver enkelt af Afdelingsdirektørerne nødvendigvis maa sætte sig ret nøje ind i de øvrige Direktørers Sager for at kunne tage Stilling til dem, og dette Arbejde tager jo sin Tid og hindrer hver især af Direktørerne i at fremskynde deres egne Anliggender. Saa vidt er da ogsaa Generaldirektionen enig med Statsbaneudvalget og Ministeriet i, at det nuværende kollegiale Styre bør afløses af en anden Form, hvorved Statsbanerne bliver ledet af en Generaldirektør, som har den sidste Afgørelse saavel med Hensyn til Driften som med Hensyn til Forberedelsen og Gennemførelsen af nye Statsbaneanlæg, og saaledes er det da ogsaa udtrykt i dette Lovforslags § 1. Men dermed hører Enigheden ogsaa op, og den indfinder sig kun sporadisk i det følgende.

Min højtærede Forgænger afgav den 27. Maj 1913 Udvalgets Betænkning til Statsbanernes Generaldirektion, og i en Erklæring af 17. November har denne udførligt udtalt sig om denne Betænkning. Da jeg nu bragte i Erfaring, at ogsaa Tjenestemændene nærere et levende Ønske om at blive gjort bekendt med Udvalgets Arbejde og at tage Stilling til det, fandt jeg den Form at anmode de to Hovedorganisationer, Jernbaneforeningen og Jernbaneforbundet, om ved et Udvalg paa 6 Medlemmer, 3 fra hver af Foreningerne, at gennemgaa Betænkningen fortroligt og afgive en skriftlig Udtalelse derom, hvilket skete i en Erklæring af 30. Oktober 1913. Der ligger nu saaledes 3 udførlige Aktstykker paa Rigsdagens Bord, hvert for sig indeholdende betydningsfulde Bidrag til Bedømmelse af Statsbanernes Forhold i det hele. Forhaabentlig vil disse Aktstykker blive studeret med megen Grundighed. Jeg har ikke tænkt mig ved denne Lejlighed at gøre Rede for deres Indhold, uden for saa vidt de netop angaar det foreliggende Lovforslag om Statsbanernes Styrelse. Men udover dette indeholder de en stor Mængde Spørgsmaal, som senere maa

gøres til Genstand for Overvejelse og administrativ Afgørelse.

De nuværende Afdelingsdirektører har Ledelsen af alle de Anliggender, der forekommer indenfor deres Afdeling hele Landet over, og er ligeledes foresatte for alle de indenfor deres Afdeling ansatte Tjenestemænd. Jernbanevæsenet er saaledes i det hele spaltet i fire skarpt afgrænsede Grene, og ethvert Spørgsmaal, som ikke foreligger afgjort forud ved Instruktioner, indgaar saaledes til Afdelingsdirektøren, eventuelt til Generaldirektøren eller den samlede Direktion til Afgørelse. Er der Uenighed mellem to Tjenestemænd i hver sin Afdeling, kan Forholdet udvikle sig saaledes, at Spørgsmaalet først kommer til at passere alle Led indenfor de to Afdelinger op til Afdelingsdirektørerne, eventuelt til den samlede Direktion, hvorefter Afgørelsen maa gaa den samme Vej tilbage igen ud til de to Tjenestemænd. De enkelte Afdelingers Tjenestemænd er hverandre uvedkommende. En Stationsforstander vil saaledes ikke kunne anmode en af Baneafdelingens Arbejdere eller en af Maskinafdelingens Haandværkere om at udføre et nok saa paatrængende Arbejde, selv om vedkommende er ledig. Der maa selvfølgelig være nogen Afgrænsning mellem de tekniske Afdelinger, men saa skarp, som den for Tiden er, maa den virke baade uøkonomisk og tidsspildende, for ikke at tale om, at den lange Vej, et Spørgsmaal har at passere, inden det naar frem til Afgørelse, betyder ny Vidtløftighed.

Det væsentligste er dog, at under det gældende System er der i Virkeligheden ingen, som vil tage Ansvar, idet enhver har Mulighed for at skyde Ansvar et fra sig op efter til den foresatte. Man risikerer ikke noget ved at spørge, det er kun Afgørelsen, der maa vente; og ingen lærer at tage et Ansvar paa sig, selv om han har Lyst dertil, naar man stadig fra Centralledelsens Side gør, hvad man kan, for at trække Afgørelsen ind til sig. Under en saadan Forretningsgang kan det hændes, som hændte mig forleden, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man tør eftergive en Bøde paa 2 Kr., bliver forelagt Ministeren til personlig Afgørelse. Begrundelsen for dette System er, at ensartede Sager skal behandles paa samme Maade. Naar jeg fik denne lille Sag til

X